

Uddrag fra

"117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner",

Forlaget Epigraf 2012.

**JEG HUSKES, ERGO ER JEG
Jacob Hedegaard Pedersen**

Jeg har egentlig kun en lille, beskeden drøm – jeg vil så gerne opnå udødelighed. Ikke, at jeg vil undgå at dø, det kommer jeg jo nok til, men jeg vil så gerne leve for evigt. Eller i hvert fald temmelig længe. Altså sådan længere end jeg lever rent fysisk. Det handler ikke om, hvorvidt jeg skal slæbe rundt på mit kødhylster i 70 eller 90 eller 117 år, for selvfølgelig vil jeg gerne beholde det så længe som muligt, og at stå af i morgen vil også være en bet af karat. Der er så meget mere, jeg gerne vil have ud af livet.

Det handler heller ikke om at være til sådan i åndelig forstand ud over den tid, jeg fysisk er i live. Det handler ikke om, hvorvidt jeg har en udødelig sjæl, der lever videre som spøgelse, gennem reinkarnation eller om jeg har mulighed for at leve opstanden i en eller anden form for hinsides. For mit vedkommende er det ret ligegyldigt om der i Dommedags Store Elevator bliver trykket kælder på Den Yderste Dag, eller jeg tages med til den store penthouselejlighed i Himmerig. Om der er jomfruer eller honning og nektar er mig ét fedt. Eller om jeg blot er en potentiel bunke maddiker. Det rager mig. Sådan i bund og grund.

Nej, det drejer sig i stedet om en gammel drøm. Det var ikke engang mig, der drømte den første gang. Det er en drøm, jeg har tyvstjålet. Drømmen om evigt liv. Snuppet ud af hænderne på én, for hvem det virkede. Tror jeg nok. For hvem, der har formuleret drømmen første gang, ved jeg ikke, men jeg har hørt om en del, der levede samtidigt med den første drømmer af denne drøm og for dem, virker det endnu. De gamle grækere. Sokrates, Platon, Aristoteles, Homer og alle deres sagnkonger fra

komedierne og tragedierne. I deres tænkning levede man evigt så længe man blev husket. Og så må det jo siges, at de ovennævnte har klaret det forbavsende godt.

Du lever, så længe du lever i erindringen hos andre. Det være sig din familie, dine venner, dine børnebørn, etc. Det er jo meget godt, det holder din levetid ud og så nok en 50-100 år mere. Måske er det helt fint, men det kunne være fedt at tage kampen op med de gamle hoveder fra Antikken, selvom de med deres 2½ tusind års forspring har lagt sig kraftigt i spidsen. Men lidt har også ret. Kunne jeg nappe blot nogle få århundreder i folks bevidsthed, så ville jeg være godt tilfreds. Et efterliv på femhundrede eller tusind år ville ikke være at kimse af. At få skrevet noget, som andre gider beskæftige sig med selv efter jeg er blevet jordet og ikke længere selv kan gøre opmærksom på de subtile kvaliteter, mine litterære værker tydeligvis rummer.

Så det er min drøm. At leve videre efter jeg er død. At blive husket, fordi mit liv betød noget. Det er også en god motivation for ikke blot at sumpe amøbe-tv og være et lille noksagt-menneske. Der skal større armbevægelser til. Der skal handles, skabes, ændres, påvirkes. Man skal slynge sit indre flammehjul ud i rummet, som Tom Kristensen skrev – digteren, ikke racerføreren. Hvis alle var lidt forhåbende på at efterlade et godt indtryk, så de ville blive husket af andre end deres nærmeste, så ville vi vist nærme os en vision om et bedre samfund, selvom nogen nok mere nærliggende ville blive husket for deres negative indvirken på verden.

En drøm og en vision præsenteret. Jeg tillader mig at bukke og takke. Alt sammen blot med et lille beskedent formål – at formå forfatteren af den til ikke at dø sådan lige med det samme. Det kunne være meget fedt om du, kære læser, lige ville huske lidt på mig en gang imellem, sådan i dit stille sind. Og så gør noget for selv at blive husket, for på den måde at kunne række livet videre. Jeg huskes, ergo er jeg...

Jacob Hedegaard Pedersen (1974) forfatter